

nästan adjektivt i uttrycken: *G-de kulor, g-dt vin, brännvin*. — *Glöd-gande*, n. 4.

GLÖDGNING, f. 2. 1) En kropps upphettande till den grad, att han lysar med ett rött (Rödglödning) eller hvitt (Hvitglödning) sken.

GLÖDUGN, glöddugn, m. 2. 1) (metallarb.) Ugn, som hetas med kol. — 2) Mellersta afdelningen i en porslinsugn.

GLÖDGUS, glöddguss, m. 2. (fam. skämtv.) Glödgdut vin eller brännvin.

GLÖDHET, a. 2. 1) Säges om en kropp, som är så het, att den glöder. — 2) (fig.) Ytterst het. *Luften är g. i dag*.

GLÖDHETTA, f. sing. Så stark hetta, att kroppar, som utsätas derför, blifva deraf glödande.

GLÖDKAKA, f. 1. Kaka, gräddad på glöd.

GLÖDNING, f. 2. En kropps tillstånd, då den är upphettad till den grad, att han glöder.

GLÖDPANNA, f. 1. 1) Se *Fyrfat*. — 2) (myntv.) Panna, hvari silfver och guld glödgas.

GLÖDRAKA, f. 1. Raka, hvarmed elden raskas ut ur en eldad ugn.

GLÖDSKYFFEL, m. 2. pl. — *skufflar*. Skyffel, hvarmed glöden efter en brasa i kakelugn eller spel uppskjutes ifrån öppningen.

GLÖDSPÅN, m. sing. kollektivt. Se *Sinder, Hammarslagg*.

GLÖDTÄCKARE, m. 3. Redskap af koppar eller jern, i form af ett vidt, platt lock, som på aftonen lägges öfver glöden i en eldstad, för att bibehålla dem öfver natten.

GLÖDUGN, se *Glödugn*.

GLÖDVAX, n. 5. (tekn.) Ett slags tillblandning af vax, spanskröna, alun eller borax, hvaruti pjeser, som man vid förgyllning vill gifva rödaktig färg, doppas, genast efter det quicksilfret blifvit afbräkt.

GLÖDVAXNING, f. 2. (tekn.) Doppning i glödvax. Jfr. föreg. ord.

GLÖMMA, v. a. 2. 1) Förlora minnet af något. *G., hvad man lärt. Det g-mer jag aldrig. Ni g-mer, att han är er välgörare. G., hvem man är, yttra större anspråk, än hvar till ens samhällsställning berättigar. Ni g-mer, hvem jag är, ni bemöter mig ej med den aktning, ni är mig skyldig.* (Ordspr.) *Hvad som är gömdt, är icke g-mdt*, säges, när man vill låta förstå, att man väl har något i minne för framtiden, ehuru det för närvarande är uppskjutet, fördröjt. *G. af, bort, ute*, se *Afglömma*, &c. — *Syn.* *Afglömma*, *Bortglömma*, *Uteglömma*, *Förgäta*. — 2) Af brist på uppmärksamhet lemna något kvar efter sig på ett ställe. *Han har g-mt sina handskar, sin hatt, kapp.* Man säger äfv. i samma mening *G. efter sig, kvar*. — *Syn.* *Qvarglömma*. — 3) Uraktlåta att omtala något i skrift eller tal. *Ni har g-mt den boken i er katalog. Han g-de att omnämna det, när jag sist talade vid honom.* — 4) Försumma. *G. omsorgen om sin lycka. G. att skriva till någon. Jag har ingenting g-mt, för att öfvertala honom.* — *Syn.* *Försumma*, *Åsidosätta*, *Uraktlåta*, *Underlåta*. — 5) Brista i uppfyllandet af pligt, förbindelse. *G. sina pligter. G. den aktning, man är någon skyldig.* — 6) Ej bibehålla känslan af tacksamhet för något. *Han har g-mt allt, hvad jag gjort för honom.* — 7) Icke mera vara förtörnad, vredgad öfver något. *Övänner böra förliskas och g. det framsarna. G. en oförrätt.* — 8) (med person till objekt) Försumma ens sällskap eller fördelar, icke tänka på honom, icke göra honom godt, då man kan. *Sedan*

han blifvit förnäm, g-mer han slägt och vänner. Många hafva blifvit ihågkomne med nådetecken, men er har man g-mt. Han har g-mt mig i sitt testamente. G-m mig icke. G. sin nästa. G-m ej bort mig, kom snart igen; besök mig snart. — *Syn.* *Försumma*, *Förbigå*. — *G. sig, v. r.* 1) Brista i hvad man är skyldig sig sjelf eller andra. *Hon har g-mt sig ända derhän, att stå sin betjent. Ni g-mer er, då ni tilltalar mig på ett så ohöfligt sätt.* — 2) Försumma sina fördelar; icke begagna sig af tillfället. *Han g-mer sig icke, när det är något att förtjena.* — 3) *G. sig kvar*, längre, än man ärnat, dröja kvar på ett ställe, der man finner sig väl.

GLÖMSKA, a. 2. 1) Som har dåligt minne. *Han är mycket g.* — 2) Som glömt, hvad man bort komma ihåg; som försummar någon eller något. *G. af sina pligter, af sitt löfte, af sina vännar.*

GLÖMSKA, f. sing. 1) Omständigheten, förhållandet, att minnet af person eller sak förloras. *Falla i g., blifva glömd. Befrasva något i evig g., göra, att något för alltid blir glömdt. Var ej ond på mig, för det jag ej kom: det var en g. af mig. G. af oförrätter*, omständigheten, att man ej längre är förtörnad på den, som tillfogat dem. *G. af sina pligter*, deras försummande. *G. af sig sjelf: a)* Bristande i hvad man är skyldig sig sjelf eller andra. — *b)* Försummande af egna fördelar; afstående från rättigheter. (Myt.) *G-n's flod*, floden Lethe i underjorden, hvarur de dödes skuggor måste dricka, för att glömma allt af sin jordiska tillvaro. — *Syn.* *Förgätenhet*. — 2) Omständigheten, att en person ofta glömmar, hvad han bör göra. *Det är en trogen tjänare, men hans g. är ofta ganska besvärlig.*

GLÖMSKHEF, f. 3. (mindre brukl.) Svagt minne.

GNABB, n. sing. Liten, obetydlig tvist emellan vännar eller älskande, och som ej åtföljes af hat, bitterhet, fiendskap. — Har sammansättningsarna: *Vänkskapsnabb*, *Kärleksnabb*.

GNABBAS, v. d. 1. Småträta (utan bitterhet). Jfr. *Gnabb*.

GNAG, n. sing. (fam.) 1) Se *Ngagande*. — 2) Något, som är att gnaga på. — 3) (fig.) a) Snålhet, snikenhet. — b) Se *Gnat*.

GNAGA, v. a. o. n. 2. 1) Genom idkeligt bitande småningom afskilja små delar ifrån ytan af en sak. *G. ett ben, på ett ben.* (Fig. fam.) *Gifva någon ett ben att g. på*, gifva någon en sysselsättning, syssla, hvaraf han kan hafva någon inkomst; äfv. visa honom någon obetydlig ynnest, för att blifva af med honom; äfv. skaffa honom något bryderi, någon ledsamhet på halsen, så att han icke får tid att tänka på att göra skada. *G. af, bort, sönder*, se *Afgnaga*, &c. — 2) (fig.) a) Oroa, plåga (sinnet, samvetet, o. s. v.). *Sorgen g-ger sinnet. Bekymren g. honom. Ångern g-ger hans samvete* — *Syn.* *Agga*, *Fräta*. — b) Säges om personer, som bidraga att göra ända på en annans förmögenhet. *Den advokaten g-ger sina klienter ända till benen.* — c) *G. på*, ständigt hafva något att anmärka på person eller sak. — d) *G. på något*, sniket söka göra sig vinst deraf. — Part. akt. *G-nde* brukas stundom nästan adjektivt, t. ex.: *Ett g. samvete*, ondt samvete, som aldrig lennar ro.

GNAGANDE, n. 4. Handlingen, då man gnager.